

Nemi élet és irodalom

A hét végén szépen fogyott az Élet és Irodalom. Híre ment, hogy a hetilap lehozta a Postabank korábbi, úgynevezett VIP-ügyfeleinek, azoknak a prominens személyiségeknek a nevét, akik a piacinál jóval kedvezőbb feltételek mellett kaptak milliós hiteleket *Princz Gábor* bankjától. Továbbra is megnyugtatóan működik tehát a második nyilvánosság: ha a város azt beszéli, hogy az ES-ben van valami, az emberek veszik a lapot. Benne is volt szépen a kétoldalas riportban mindazoknak a neve, akiké hiánytalanul szerepel a Napi Magyarország pénteki számában is, és meg kell adni, elég zaftos kis történeté kerekedik a 152 milliárd forint eltapcsolása, javarészt az előző kormány regnálása alatt, többnyire szocialista párti ügyfelekkel és háttérzereplőkkel.

A fondorlatos úton az újság birtokába jutó olvasó e héten tehát többet kapott – változatlan áron –, mint máskor. Hiszen a Postabank-ügy maga az Élet, cáfolatátul ama régi rágalomnak, hogy az újságban sem élet, sem irodalom nem található, marad tehát a kötőszó; a nagyérdemű publikum ráadásul megtalálta benne, bónuszként, a szépség mestereinek keze munkáját is. Irva és rajzolva. A saját bevallása szerint a kormány által folyamatosan stimulált *Eörsi István* hirtelen versírásra gerjedt. A szemmel láthatóan erős

felindulásból elkövetett poéma a nyolcadik oldalon olvasható, a Viagrát lepiláló hatást ezúttal is „egy vezető politikusnak” sikerült elérnie nála, akinek – a dalnok szavaival: „Pofacsontja átböki bőrét, aknák robbannak keskeny homlokka mögött. Ha mosolyra húzza a száját, nyikogást hallunk. Ez az ember örült, a tüneteket láthatja bárki, a kór elemző leírását elvégzi majd egy szakorvos.” A költeményt (ami, csupán emlékeztetőül, normális esetben olyasféle műfaj volna, melyet valaha egy *Arany János* nevű kolléga is művelt, egyszer például egy bizonyos Bolond Istókról (verselve) ihlető személy kivoltat pár oldallal hátrébb glossza fedti fel, amelynek szerzője azon az örökzöldségen rágódik, hogy vajon szalonképesek-e minálunk bizonyos témák, amelyeket időről időre szóba hoznak egyes politikusaink, s amiről *Kövér László* miniszter a minap éppen azt nyilatkozta, hogy *nem azok*. Igaz, arról is beszél ugyanott, hogy a jobbszélre kitolt parlamenti párttal szomszédos pad-sorban ülő szabaddemokraták értékeket és tradíciókat tagadó liberális magatartása is szélsőséges. Elég átlátszó tehát, hogy mi az, ami a jegyzetírót ingerli, a flekkdíjon kívül, persze. Ugyanezen a „páratlan oldalon” olvasható három további versparódia, *Petri György* modorában.

Az *Új tavaszi áfás számla* című így kezdődik: „*Selmi a tébéközpontba, Lajcsi az adóhallgatába. Mindenkinek a magáét. Te északra mész, mi meg a faszba, elvtárs!*”; a *Fahéjas nász az Avar szállóban* címmel megjelölt opus így végződik: „*Ki hinné, hogy még kúrtunk is V. Orbán pálcája alatt?!*” A harmadik költemény mindössze ennyi: „*A NATO-ból a makkod még ki sem látszott, De Te máris más farkával verted ki a rácot.*” A közéleti líra eme gyöngyszemeit, a művészet más kifejezőeszközeivel, az a rajzocska hivatott illusztrálni a lapban, amely a pályaudvari WC-k legjobb színvonalú naturalizmusával ábrázolja a nemi közösülés központi részletét. A hatást csupán az zavarja kissé, hogy az ivarszervek előterében egy ágyvégre akasztott, fekvő hullá található. Kinek volna itt a körelemző szakorvosra szüksége, tessék mondani?

Atlapolváz az újságot, egy-két kérdésen kezd rágódni. (Kezdek én is úgy lenni, mint *Farkasházy Tivadar* a Hócipőben, aki már évek óta nem ért semmit.) Nem tudom megérteni például, hogy miért kell egy a 69. évet taposó, sokkötnyves, mindenképpen beérkezett írónak-költőnek egy nálánál sokkal fiatalabb, közéleti ember külső jegyeivel foglalkoznia, akármilyen ürüggyel? Végül is mi a baja a tárca nélküli

miniszterrel? Az, amit mond, cselekszik, vagy ahogyan kinéz? Miféle, a mondandóját segítő „költői eszközök” ezek? Miért nem néz a tükörbe, amielőtt *Kövér László* pengeéles ajkáról, kiálló pofacsontjáról kezd verselni egy közéleti hetilapban? És miért közli le ezt egy valamirevaló szerkesztő?

Azután azt sem értem, mi a fenének kell egy kétoldalas, valóban fontos és jól megírt tényfeltáró riportot közlő lapnak ócska kis kormányanyázásokat, ordenáré versikéket és pornográf rajzot lehoznia? Miféle olvasói igényt akar ezzel kielégíteni? Engem sem éppen a prudériámról, hasfájós komolyságomról ismernek, akik ismernek, de nem szoktam ugyanott étkezni és üritkezni. Ráadásul ez a magánügyem, nem újságba való dolog. És végül végképp nem értem meg azt, hogy ha a *Soros-alapítvány* támogatásával megjelenő Élet és Irodalom ennnyire vehemensen kormányellenes irányultságú, és ilyen szélsőséges, primitíven gyűlölködő íromnyoknak ad helyet, mint például az idézett versek, akkor miért ad nekik évi ötmillió forint támogatást a kormány a Nemzeti Kulturális Alapból. A rájuk szavazó adófizetők pénzéből *Eörsi István* és a többi WC-poéta és -grafikus tiszteletdíjára?

Ennyire perverz senki nem lehet.
LUDWIG EMIL